

Rok biřmování

Novéna

Jan Graubner

Úvodem

V přípravě na 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu prožíváme *Rok biřmování*. Na oslavu se chceme připravit obnovou našeho života ze svátostí. Co jsme přijali ve křtu či biřmování, je třeba po celý život rozvíjet, abychom mohli sklízet očekávané plody. Letošní téma vrcholí o Slavnosti Seslání Ducha Svatého. Před ní se koná nejstarší devítidenní příprava – Novéna, kterou konali už apoštolové s Pannou Marií, Ježíšovou Matkou, když od chvíle Kristova nanebevstoupení společně dleli na modlitbách, až byli naplněni Duchem Svatým.

Tato příručka nabízí v době novény třikrát denně texty ke krátkému rozjímání. Každé zamyšlení začneme jednou z modliteb uvedených na konci sešitku. Zamyšlení ukončíme krátkou modlitbou vlastními slovy. Modlitba je odpovědí Bohu na to, čím nás oslovil. Může to být děkování, chvála či prosba o pomoc při uskutečnění toho, co vnímáme jako úkol od Pána. Meditace však nekončí modlitbou, ale až uskutečněním toho, k čemu nás Bůh vede.

První den

Ráno

Biřmování je svátost, která dovršuje křest a ve které jsme zahrnováni dary Ducha Svatého. Ten, kdo se svobodně rozhodne žít životem Božího dítěte a kdo požádá o Ducha Svatého skrze vkládání rukou a pomazání křížem, dostane sílu stát se slovem i skutkem svědkem Boží lásky. Stává se plnohodnotným a zodpovědným členem katolické církve (YOUCAT 203). Při biřmování je duši pokřtěného křesťana vtištěna nesmazatelná pečeť, kterou lze přijmout pouze jedenkrát a která působí vzrůst křestní milosti. Dar Ducha Svatého je moc shůry, v níž biřmovaný vydává věrohodné svědectví milosti svého křtu vlastním životem a ve které se stává Kristovým svědkem. Přijmout biřmování znamená uzavřít s Bohem „smlouvu“. Biřmovanec říká: Ano, věřím v tebe, můj Bože, dej mi svého Svatého Ducha, abych ti zcela patřil, abych se od tebe nikdy nevzdálil a abych ti vydával svědectví ve svém životě tělem i duší, slovem i skutkem, ve dnech dobrých i zlých. A Bůh odpoví: Ano, také ti věřím, mé dítě – a dám ti svého Ducha, dám ti sebe samého. Budu patřit celý tobě. Nikdy od tebe neodstoupím ani v tomto

ani ve věčném životě. Budu přítomen ve tvém těle i ve tvé duši, ve tvých slovech i činech. I kdybys na mě zapomněl, přece budu tady – v dobrém i ve zlém (205).

Přes den

Biřmování vtiskuje pokřtěnému pečeť Ducha Svatého. Znamená to, že teď naprosto patří Kristu, je navždy v jeho službách a má příslib Boží ochrany. Biřmování vtahuje křesťana hlouběji do Božího synovství, pevněji ho spojuje s Kristem, rozmnožuje dary Ducha Svatého a dává sílu šířit a bránit víru slovem i skutkem. *Vede nás k tomu, abychom se zasazovali o naše bližní, abychom byli schopni klást odpor zlu a měli odvahu postavit se mu, abychom byli zodpovědnými lidmi ve všech situacích, kdy jde o osud člověka, to znamená od výchovy dětí přes život v povolání až po oblast politiky. To všechno zmůže biřmovaný člověk tehdy, bere-li biřmování vážně (O. H. Pesch: Základní otázky katolické víry, Vyšehrad, Praha 1997,109).*

Večer

Mladý křesťan, který se připravuje na biřmování, se ocitá v jedné z nejdůležitějších etap svého života. Proto usiluje o to, aby uchopil víru srdcem i rozumem; sám za sebe i společně s druhými prosí o Ducha Svatého; usmíří se sám se sebou, s lidmi ve svém okolí a s Bohem ve svátosti smíření, která ho přivede blíže k Bohu i v případě, že se nedopustil žádného smrtelného hříchu (YOUCAT 206). Příprava nespočívá jen v katechezích, ale i v praktické škole modlitby a duchovního života, v zapojení do života církevního společenství. Biřmování je možné přijmout i ve vyšším věku. Dnes přijímá biřmování řada důchodců, kteří v mládí tu možnost neměli, nebo se vrátili k praktickému životu z víry až v pozdějším věku. V nebezpečí smrti může biřmovat každý kněz při pomazání nemocných. Takový význam přikládá církev plnému uvedení do křesťanského života. Příprava těchto lidí se liší od přípravy mladých. Které části přípravy bych si měl zopakovat, aby se ve mně obnovilo působení této svátosti?

Druhý den

Ráno

Duch Svatý je láska mezi Otcem a Synem. Otec i Syn dělají všechno jen v lásce, tedy v Duchu Svatém. Už od počátku, když Bůh tvořil nebe i zemi, když tvořil člověka, jednal v Duchu Svatém. Když poslal na svět svého Syna, bylo to v Duchu Svatém. Při zvěstování anděl oznámil Marii: Duch Svatý na tebe sestoupí, moc Nejvyššího tě zastíní... Maria naplněná Duchem Svatým se dokonale sjednocuje s Boží vůlí. *At' se mi stane podle tvého slova* (Lk 1,38). Ježíš zůstává po celou dobu svého poslání na zemi v hlubokém spojení s Otcem. Nechce nic jiného, než co chce Otec. *Proto jsem přišel na svět, abych plnil vůli toho, který mě poslal* (Jan 6,38). To charakterizuje i jeho modlitby. Když učí apoštolové modlit se, říká: *bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi* (Mt 6,10). Když se úpěnlivě modlí v Getsemanské zahradě: odejmi ode mne tento kalich utrpení, dodává: *Ne má, ale tvá vůle se staň* (srov. Lk 22,42). Plnění Otcovy vůle je pro něj důsledkem života v Duchu Svatém.

Žít v Duchu Svatém znamená žít v lásce a plnit vůli Boží.

Přes den

Církev se zrodila z Kristovy vykupitelské oběti na Kalvárii, ale veřejně začala působit až od chvíle seslání Ducha Svatého, který je duší církve. Bez něho církev nemůže žít. Ve všech dobách Církev roste jeho působením v lidech, kteří mu dávají v sobě prostor, kteří žijí v lásce a hledají vůli Boží.

Zdá se mi, že církev kolem mě – v diecézi, ve farnosti, ve společenství – není dost živá a krásná? Začnu-li já zaujímat postoj lásky, která hledá dobro druhého, bude ve mně Duch Svatý přebývat. Budu-li hledat vůli Boží – to, co ode mě Bůh žádá v této chvíli – bude ve mně Duch Svatý působit jako v Ježíši, jako v Marii, jako v prvotní církvi. Společenství církve poroste co do počtu i co do krásy. Čím začnu dnes?

Večer

Duch Svatý sestoupil na apoštoly o Letnicích, kdy Izraelité vzpomínali na Mojžíše, který na Sinaji dostal Desatero. Hospodin, který tehdy uzavřel se svým lidem smlouvu, mu dal Zákon. Na Kalvárii uzavřel Bůh novou smlouvu, kterou potvrdil krví

svého Syna. Nyní ji dovršil Novým přikázáním. Dal svému lidu svého Svatého Ducha, ducha lásky mezi Otcem a Synem. Žít v Duchu Svatém bude znamenat žít v lásce. Láska je základním zákonem církve. Podle ní se má poznat, kdo k církvi patří. *Nepřišel jsem zákon zrušit, ale naplnit* (Mt 5,17), říká Ježíš. Přikázání lásky neruší Desatero, ale vede ho k dokonalosti, když se zachovává z lásky. *Kdo miluje, plní Zákon* (Řím 13,8). Je nemyslitelné, abych obelhal, okradl či zabil toho, koho miluji. Pokud mě vede láska k porušení Desatera, není to pravá láska. Láska, která se podřídí Desateru, se očišťuje a zdokonaluje.

Třetí den

Ráno

Trápí tě samota? Bůh je vzdálený, neodpovídá, neslyší tvé modlitby, opustil tě? Začni správně milovat. *Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat, přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek* (Jan 14,23). Pak nebude Bůh vzdálený. Otec i Syn tě bude milovat a bude v tobě přebývat. Budeš jeho příbytkem, jeho svatým chrámem. Kde je Bůh, tam je ráj. V tvém srdci bude kus ráje. Kde začíná cesta do

ráje v tvém srdci? Ve chvíli, kdy nemyslíš na sebe, ale chceš dobro pro druhé. Ve chvíli, kdy nejednáš podle svých představ, ale podle toho, co ti říká Boží přikázání.

Bůh nám přikazuje, abychom byli svatí: *Bud'te svatí, jako já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý* (Lv 19,2). Svatost je podmínkou věčné radosti v nebi. Nic nedokonalého do nebe nevejde. Ty si říkáš: Já mám do svatosti daleko. Já nemám na to, abych byl dokonalý.

Stačí se otevřít Duchu Svatému. Bude-li v tobě on, nestaneš se sice bezchybným a nebudeš mít svou svatost, ale budeš mít jeho svatost. Otevřít se Duchu Svatému znamená začít milovat. Chtít dobro pro druhé, chtít to, co chce Bůh.

Přes den

Hledám Boha? Chci ho více poznat či pochopit, porozumět jeho přáním a jeho vůli? Chtěl bych potkat Ježíše jako učedníci, kterým se po zmrtvýchvstání zjevil? Boha nelze pochopit, ale je možné ho poznat a je možné se s ním setkat. Ježíš sám nám ukázal cestu, na které se nám zjeví. *Kdo mě miluje, zachovává moje slovo... dám se mu poznat, zjevím se mu* (srov. Jan 14,21).

Zatím se ti nezjevil? Zkus si probrat svůj den, své vztahy a najdi, kde by šlo více milovat, kde by šlo více se přizpůsobit Boží vůli, lépe uskutečňovat Ježíšovo přikázání. Udělej první krok.

Večer

Být biřmovaný znamená mít stejného Ducha jako Ježíš. Ten je plný Ducha Svatého. O lidech, kteří myslí a jednají podobně, se říká, že jsou stejného ducha. Když mám stejného Ducha s Pánem Ježíšem, mám se mu podobat. Z evangelií poznávám, jak Ježíš myslel, mluvil a jednal. Budu se mu podobat, když se zachovám v různých situacích tak, jak by to asi udělal na mém místě on. Proto je dobré se často začíst do evangelií, aby se mi dobře vtiskl jeho příklad do paměti. Písmo nečteme jen proto, abychom se dověděli, co se tam píše. Jako milostný dopis se čte opakovaně především kvůli tomu, co člověk při jeho četbě prožívá, tak pokud čtu Písmo jako Boží dopis adresovaný mně, můj vztah k Bohu se prohlubuje. Při četbě je dobře si vzpomenout na to, jak jsem jednal já, jestli by mé chování nemělo být podle jeho příkladu jiné. Pak poprosit o sílu, abych to dokázal.

Čtvrtý den

Ráno

Co dělat, abych poznal, co ode mě Ježíš žádá, abych se s ním mohl sjednotit, když máme stejného Ducha? Je třeba:

Odmítat ducha světa. *Nepřizpůsobujte se tomuto světu, ale změňte se, obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé* (Řím 12,2).

Naslouchat hlasu Ducha ve svém nitru okamžik za okamžikem. *Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla* (Gal 5,16).

Růst v postoji lásky. *A za to se modlím: Ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší* (Flp 1,9-10a).

Prosít, protože poznání Boží vůle je dar. *Nepřestáváme se za vás modlit a prosit Boha, abyste dobře poznali jeho vůli* (Kol 1,9).

Postit se. Daniel dostal poznání ve zjevení po třech týdnech postu. *Od prvního dne, kdy ses rozhodl mít pochopení a pokořit před Bohem, byla tvá prosba vyslyšena a já jsem přišel kvůli tvým prosbám* (Dan 10,12).

Přes den

Co dělat, když chybí jistota správného poznání vůle Boží? Americký protestant D. Bashan píše: *Boží vedení přichází, když se ve vůli Boží pohybujeme, ne když sedíme v pochybnostech. Je jako kormidlo, které funguje pouze tehdy, když se loď pohybuje. Zvláštní vedení, které od Boha čekáme, nemůže nikdy přijít, pokud se nenaučíme Bohu natolik důvěřovat, abychom začali ve víře chodit. Máme chodit ve víře, nikoliv v jistotě.* Nejistota vede často k odkládání rozhodnutí. Tak se někteří nedovedou léta rozhodnout pro povolání či pro manželství. Důležité je cvičit rozhodování v malých věcech. Chiara Lubichová sděluje zkušenost prvních družek: *Když jsme nevěděly, co je vůle Boží, chovaly jsme se tak, jak se nám zdálo nejlepší, a prosily jsme Boha, aby nás vrátil na správnou cestu, kdybychom se snad ve své volbě mýlily.*

Večer

K poznání Boží vůle je třeba se modlit o dary Ducha Svatého. Biskup Prokopius z Gazy říká: *Dar síly dává schopnost, abychom horlivě hledali*

Boží vůli, kterou bylo všechno stvořeno, a vždycky toužili ji z běhu věcí poznat. Dar rady rozlišuje, co touto nejsvětější Boží vůlí je a co jí není, a umožňuje, abychom tuto nestvořenou a nesmrtelnou Boží vůli přijímali a podle ní mysleli, mluvili a žili. A dar rozumu působí, abychom ji schvalovali a na ni spoléhali a odmítali vše, co je s ní v rozporu. Kdo hledá vůli Boží, nevybírá si podle příjemnosti, takže, jak říká sv. Augustin: Když se stane opak toho, oč prosíme, musíme to trpělivě snášet a děkovat Bohu v každé situaci a nemít ani nejmenší pochybnost, že bylo pro nás lepší to, co chtěl Bůh. Jinde říká: Vůle Boží je, abys byl někdy zdravý a někdy nemocný. Je-li to vůle Boží sladká, když jsi zdravý, a hořká, když jsi nemocný, nemáš poctivé srdce. Proč? Protože odmítáš sjednotit vůli svou s vůlí Boží, ale chceš podržít Boží vůli vůli své.

Pátý den

Ráno

Apoštolové měli toho nejlepšího učitele. Byli v Ježíšově škole tři roky ve dne v noci. Slyšeli jeho kázání, viděli zázraky, byli svědky jeho diskusí s odpůrci. On sám je naučil modlit se. A

přece neobstáli, když přišla zkouška. Jeden zradil, druhý zapřel, ostatní se schovali. Jen Jan stál s Marií pod křížem. Ze strachu se zamkli, takže Zmrtvýchvstalý k nim musel přijít zavřenými dveřmi. Ve chvíli seslání Ducha Svatého se s nimi stala změna. V jeho síle vydávají odvážné svědectví. Duch působí i v posluchačích, takže neberou kamení, aby se zbavili nepohodlných svědků, ale ptají se, co mají dělat. Na Petrovu radu přijmou křest. Jsou jich tisíce.

Ani nám nestačí znalosti, dobrá vůle a vlastní síly. Potřebujeme Ducha Svatého, otevřít se mu a nechat se jím vést. Pak se může i se mnou stát taková změna jako u Petra nebo jeho posluchačů.

Přes den

Pán Ježíš slíbil učedníkům: *Duch Svatý, kterého vám Otec pošle ve jménu mém, vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já* (Jan 14,26). Aby měl Duch Svatý co připomenout, musíme napřed vědět, co Pán říká. (Školní náповěda taky pomůže jen tomu, kdo se učil.) Proto často čteme Písmo, zvláště evangelia, aby nám utkvěla v paměti Ježíšova slova i jeho

příklad (protože on je Slovo a mluví i tím, jak jedná, tím co je).

Pak nasloucháme hlasu svědomí, které je hlasem Ducha Svatého v našem srdci. K tomu je třeba se ztišit a poslouchat rychle, hned, dřív než zapomeneme, abychom si nezvykli neslyšet. Naopak rychlým posloucháním se cvičíme v umění slyšet Boží hlas. Je při tom třeba dobře odlišit hlas pokušení či našeho „chce se mně, či nechce se mně“. Porozumění přijde často až na základě zkušenosti s Božím slovem, které se vtělilo do našich skutků, postojů či vztahů.

Večer

Kdo přijal Ducha Svatého, má i jeho dary. Aby se projevíly, vyžaduje se spolupráce. Že je někdo silný, se pozná, až zabere. Že má někdo dary Ducha, se pozná, když se Duchem nechá vést a jedná podle toho. Dar moudrosti neznamena, že všechno vím, ale že se ukážu jako moudrý, když budu jednat podle Božího slova, v němž je Boží moudrost. Dobrý rozum budu mít, pokud ho nechám očišťovat vírou. Budu si umět poradit při náročných rozhodováních, jestliže budu umět naslouchat Božímu hlasu ve svědomí. Jeho síla se

ukáže, když se budu snažit jednat podle Ducha i v situacích, na které nemám dost sil. Skutečné umění není jen projevováním vlastních pocitů, ale tvůrčí činnost inspirovaná Duchem Svatým. Zbožný je ten, kdo žije z Boha, s Bohem a pro Boha.

Kterých darů bych mohl lépe využívat? Zdá se mi, že mám Božích darů málo? Pán říká: *Proste a dostanete* (Mt 7,7).

Šestý den

Ráno

Jsi vůči svému okolí kritický? Nebýváš spokojený s rodinou, farností, obcí, společností? Kritizovat škarohlídky či stále a všechno, ale nic nedělat pro nápravu, je hloupé. Vidět kriticky je však dar Ducha. Musíme vidět kriticky, abychom mohli rozlišit dobré od špatného. Na každé zlo se nemá odpovídat stejně. Když jde o hřích, je třeba ho odmítnout. Jiné zlo, které se odstranit nedá, se musí trpělivě snášet. Zlo, které se dá změnit, začnu měnit, sám se pro změnu nasadím. Nejednám bezhlavě, ale rozvážím, zda na to stačím sám, či napřed získám spojence, jestli je lepší o tom mluvit, nebo začít změnou svého

postoje. Například při nedorozuměních a špatné náladě či neochotě druhých někdy stačí, když projeví ochotu já, když začnu jako první, když přinesu úsměv, odlehčení, velkorysé přehlédnutí chyby druhého.

Přes den

Někomu dává Duch i mimořádné dary, protože *Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří mají moc dělat zázraky, jiní uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky...* Ty dary však Bůh nedává jako vyznamenání, ale k službě druhým, jen tehdy, jestli je jich třeba. Proto Pavel radí: *Usilujte však o dary lepší... Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím..., ale neměl lásku, nejsem nic* (srov. 1 Kor 12,28-13,2). Pokud někdo nemá mimořádné dary, nemusí plakat. Největší z těch darů je láska. Ta je potřebná vždycky, všude a pro všechny a schopnost milovat je dána každému, kdo přijal Ducha. Láska není jen vznešený pocit, ale i vůle dělat dobro pro druhé. Ježíš plný Ducha nám ukázal lásku až do krajnosti. Dal za nás život. Láska miluje i za cenu oběti či vlastní ztráty.

Co by se mělo změnit na mé lásce, aby byla podobnější té Kristově?

Večer

Plody Ducha jsou podle sv. Pavla: *láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost*. Je třeba se rozhodnout. Jestli chceme sklízet plody Ducha, musíme žít podle Ducha, a ne podle těla. Kdo žije podle toho, co chce tělo, sklídí odpovídající plody, mezi které podle Pavla patří: *smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranicství, závist, opilství, hýření a jiné takové věci*. Chceme-li plody Ducha, pak *musíme žít jako ti, kdo náležejí Kristu a svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi ukřižovali. Když je Duch naším životem, pak podle Ducha jednejme* (srov. Gal 5,16-26).

Sedmý den

Ráno

Kdo se nechá vést Duchem Svatým, stává se jeho nástrojem. Bůh ho použije k budování svého království na zemi. Vidíme to na mnoha svatých, kteří se dali Bohu k dispozici a reagovali na Boží

vnuknutí. Vedeni Duchem uskutečňovali Boží slovo. Stali se podobnými Marii, v níž se působením Ducha Slovo stalo tělem, když se skrze ně Boží slovo stávalo skutkem. Proč jsou země, kde není rovnost muže a ženy, či se lidé dělí na kasty a těm nejnižším se neposkytuje žádná pomoc? Protože v nich nebylo přijato evangelium. Změna nastala tam, kde se všichni stali bratry a sestrami v Kristu, jak píše sv. Pavel: *Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Ježíše Krista, vy všichni pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid nebo Řek, už není otrok nebo člověk svobodný, už není muž nebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši* (Gal 3,26-28). Velký vliv na úctu k ženě měla mariánská úcta.

Dokonalou rovnost však nemají ženy ani dnes, protože nežijeme věrně podle evangelia. Co musím změnit já, abych viděl lidi kolem sebe jako rovné v Kristu? Aby si i druzí mohli všimnout, že v mých očích jsou všichni Božími dětmi? Abych viděl všechny ženy jako sestry Panny Marie?

Přes den

Změna smýšlení působí i tak zásadní společenské změny, jako byl rozpad otrokářského řádu.

Ukazuje to list apoštola Pavla Filemonovi, bohatému člověku, který se stal křesťanem. Utekl mu otrok Onezimos, který se dostal k Pavlovi. Uvěřil a byl pokřtěn. Pavel ho přesto posílá k Filemonovi, kterého žádá, aby jej přijal jako svého bratra v Kristu. Onezima žádá, aby sloužil svému pánu svobodně jako samotnému Kristu. To byla nepředstavitelná revoluce v myšlení. Trvalo to dlouho, ale čím více mocných uvěřilo a žilo podle Krista, tím víc se měnil svět. Svatá Melánie se kolem roku 400, když jí zemřely děti, rozhodla se svým manželem odejít do kláštera, rozdat obrovský majetek a otrokům dát svobodu. Měli jich přes 30 tisíc. Dokázali to, i když museli prosadit změnu Římského zákona. Klášterů založili desítky, neboť mnozí otroci chtěli žít v kláštorech jako oni. Otroctví ani dnes úplně nevymřelo. Kolik je v moderní Evropě sexuálních otroků ovládaných pasáky, protože je stále mnoho jejich zákazníků jednajících v rozporu s Desaterem?

Vidím potřebu společenských změn? Nevadí, že nejsem bohatý a vlivný. Změnu smýšlení působí Duch Svatý. Jestli se změním já, možná se někdo

vlivný přidá. Jestli nezměním ani sebe, jak mohu čekat změnu k lepšímu u druhých?

Večer

Postavení dětí? Ve Starém zákoně se setkáváme s kulturou, která děti považuje za majetek otce. Když jim otec dává jméno, ukazuje, že na ně má právo, jsou jeho. Dobrý otec hledá jejich dobro, protože sám tím získá, pokud budou jeho děti schopné a dobré. Jeho děti jsou i jeho nejlepší pojišťovnou. Když je dobře vychová, může počítat s tím, že se o něho ve stáří a nemoci postarají. Děti jsou součástí rodiny, ale nemají žádná svoje práva. Dodneška je to tak v mnoha zemích, kam nepřišlo křesťanství.

Apoštolové docela v duchu tehdejší kultury odháněli děti, které chtěly od Ježíše požehnání. Neměly právo obtěžovat dospělého, který má tak důležité poslání. Ale když to Ježíš viděl, mrzelo ho to a řekl jim: *Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království.* A dokonce dal děti za vzor dospělým: *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde* (srov. Lk 18,15-17).

V dnešní době mají sice děti svá práva zaručená zákonem, nesmí se jim ublížit ani dát pohlovek, většinou mají vysoký životní standart, ale nepřiznává se jim právo na lásku obou rodičů, kteří jsou povinni s manželskou věrností vytvářet domov prosycený láskou. Nepřiznává se jim právo na zdravé morální prostředí a dobrou výchovu. Nemají tady křesťané velké poslání?

Osmý den

Ráno

Zdravotnictví existovalo i před Kristem, ale jen pro bohaté a raněné bojovníky. Chudé začali léčit až ti, kteří vzali vážně Ježíšovo slovo: *Co jste udělali jednomu z těch nejposlednějších, pro mě jste udělali* (Mt 25,40). Podobné je to se sociální péčí o postižené, sirotky a staré lidi, na kterou jsme dnes zvyklí jako na samozřejmost. Průkopníky byli světci, jako například sv. Vincenc v Paříži, který kázal proti odkládání nechtěných novorozeňat. Kdosi mu takové dítě položil do dveří. Našel ženu, která se o dítě starala. Následovaly další děti ve dveřích, takže z nich byl jakýsi baby box. Postaral se. Tak vznikl sirotčinec a z žen, které se dětem věnovaly, řeholní

společnost. Následovala spousta ústavů po celém světě. Ve 20. století byla takovou průkopnicí v Indii blahoslavená Matka Tereza.

Věrnost evangeliu může být těžká a přinášet starosti. Přesto se vyplatí, protože přispěje k řešení větších problémů. Co udělám já pro lidi, kteří jsou odepzaní a třeba propadli alkoholu, hrám či drogám? Dnes se nepohazují novorozenci, ale mnohé děti se zabíjejí potratem už před narozením. Pro jejich záchranu je třeba odvážných skutků lásky.

Přes den

Dnes diskutujeme o placení školného. Kde vznikly neplacené školy? Kolem roku 1600 v Římě, kam přišel španělský kněz svatý Josef Kalasanský za jiným účelem. Když však viděl v chudinské čtvrti spousty kluků, které nikdo neučí ani jednoduché základy, začal je učit sám. Brzy nestačil. Hledal spolupracovníky. Vznikla řeholní Společnost zbožných škol – piaristi, kteří přišli na pozvání kardinála Ditrichštejna na Moravu a založili řadu gymnázií. Z Moravy šli do Čech, Polska, Slovenska, Maďarska. Vzdělali a v katolické víře

vychovali celé generace. U nás přivedli mnohé zpět do církve.

Kdybych nebyl lhostejný k dětem, kterým chybí výchova a zájem dospělých, nemohl by Duch Svatý něco pro ně udělat i skrze mě?

Večer

Při pohledu na velké problémy světa se cítíme bezmocnými? Bojíme se, že sami ve velkém světě nic nezmůžeme? Podívejme se třeba na svatého Benedikta (480 – 547), který je považován za otce západního mnišství a stavitele křesťanského Západu. Rozhodl se žít pro Boha podle jednoduchého hesla: *Ora et labora* (Modli se a pracuj). Přidali se další. Nedaleko Říma, v Subiacu, založili prvních dvanáct malých společenství. Pak Monte Cassino, první velký klášter. Do začátku 14. století dal benediktinský řád církvi 24 papežů, 200 kardinálů, 7000 arcibiskupů, 15 000 biskupů. Ve vrcholném období měli 37 000 klášterů. Z jejich členů bylo 1500 prohlášeno za svaté. Na začátku bylo Benediktovo odevzdání se Kristu. Rozhodl se nejednat podle sebe, ale nechal se vést Duchem Svatým. Pak přišly plody.

Devátý den

Ráno

Biřmovaný je dospělým křesťanem, který se vědomě rozhodl pro Boha, dostal dar Ducha, a proto je spoluodpovědný za církev, za společenství, které spoluvytváří, za to, jak společenství žije, jak ho vidí druzí, jak předává víru. Spoluodpovědnost předpokládá spolupráci a respektování zodpovědných. Z mé strany musí přijít nabídka pomoci, ale zároveň musím respektovat druhé, s kterými společenství vytvářím. Jak konkrétně projevuji svou spoluzodpovědnost za naši farnost? Jaké nedostatky vidím ve farním společenství? Nemohl bych nabídnout pomoc či převzít nějaký úkol, nějakou službu?

Možná jsem se zklamal. Jestli jsem už byl aktivní a pak jsem se pro nějaké nedorozumění stáhl, nešlo by začít znovu a nějak jinak?

Přes den

Dospělý křesťan je spoluodpovědný za veřejný život, protože je součástí společnosti, ze které se nemůže vyčlenit. Prospěch společnosti je i jeho

prospěchem. Je v jeho zájmu, aby společnost žila v pokoji, spravedlnosti a pravdě. Proto se podílí na veřejném životě a snaží se dělit s druhými o duchovní dary, které obdržel od Boha. Snaží se i ovlivnit struktury veřejného života, aby usnadňovaly život v duchu evangelia.

Základem společnosti jsou děti. Je naše rodina otevřená přijetí dětí a snažíme se o jejich dobrou výchovu? Jak podporuji církevní školy? Jak využívám práv rodičů k ovlivnění veřejných škol? Jak reaguji na televizní programy? Dovedu říct s láskou kritické slovo či pochválit dobré dílo? Jak využívám volebního práva a možnosti umocnit své snahy o společnost budovanou na Kristových zásadách spojením sil s podobně smýšlejícími v politických stranách a sdruženích? Jak přispívám k činnosti občanských sdružení a jejich podílu na budování křesťanské kultury života?

Večer

Biřmovaný má právo být kmotrem. Jestli jsem toto právo využil, byl o takovou službu požádán a byl někomu kmotrem při křtu či biřmování, jak plním povinnosti, které z toho vyplývají? Dávám kmotřencům příklad křesťanského života?

Provázím je na životní cestě za Kristem? Ježíš posílal své učedníky po dvou a slíbil, že kde budou dva nebo tři v jeho jménu, bude on sám uprostřed nich. I kmotr a kmotřenec mají tuto možnost žít s Ježíšem uprostřed. Jdeme-li s Ježíšem, pak není Bůh nikdy daleko, pak se nedá v životě zabloudit. Stačí se často vzájemně ujistit o své snaze být vědomě v Ježíšově jménu, v jeho lásce. Provázím kmotřence alespoň pravidelnou modlitbou?

Modlitby

K nám, Duchu Svatý, nyní spěj a znovu naplň naši hrud', ty pojíš Otce se Synem i s námi stále spojen bud'!

A srdce, ústa, mysl, cit rač k Božím chválám roznítit a rozdmýchej v nás lásky žár, by oheň náš i bližní hřál.

Nauč nás Boha Otce znát, líp jeho Syna poznávat a v tebe, Duchu od obou, vždy věřit s myslí pokornou. Amen. (Z Liturgie hodin)

Pane Ježíši Kriste, klaním se ti a děkuji ti za to, žeš poslal světu Svatého Ducha, aby řídil tvou církev a nesmrtelným duším přivlastňoval ovoce tvého vykoupení. Celé lidstvo by bylo už dávno šťastné ve společenství Církve, kdyby neodporovalo působení Ducha Svatého. – I mně jsi dal Svatého Ducha ve svátosti křtu a biřmování. – Jak bych byl už dokonalý, kdybych nekladl překážky působení Ducha Svatého v mé duši! Upřímně lituji všeho, čím jsem až dosud Ducha Svatého zarmoutil. Ztracené milosti mohu jen oželeť. Zpátky je už nezískám. Smím ale doufat, že Duch Svätý mi dá nové milosti, na které mám právo na základě nezrušitelného znamení Božího dítěte a bojovníka. Především musím z duše odstranit překážky, které brání Duchu Svatému, aby přivedl k rozkvětu zárodky svých milostí, ctností a darů, které mi vložil do duše při křtu a při biřmování. – Proto z celého srdce lituji všech svých hříchů a sklonů k nim a chci se opravdu polepšit. Obnovuji svůj křestní slib a odříkám se ďábla i všech jeho skutků a jeho

pýchy. Věřím všemu, cos ty, Pane Ježíši, učil a co mi předkládá k věření tvá církev. – Upřímně toužím po obnově svého srdce. – Prosím tě, Pane Ježíši: Sešli mi svého Svatého Ducha, ať mě předělá, ať mi dá a ve mně upevní nadpřirozený život, ať mi pomáhá konat dobro, ať ve mně rozvíjí zárodky ctností, které zůstaly zakrnělé, a ať mě naplní svými vzácnými dary: darem moudrosti a rozumu, rady a síly, umění a zbožnosti a darem bázně Boží. (Pokladnice odpustkových modliteb.)

Bože Duchu Svatý, tys sestoupil na apoštoly a skrze jejich nástupce se daruješ věřícím ve svátosti biřmování. Tebe jsme přijali i my, když na nás biskup vložil ruce a pomazal nám čelo křížmem, abychom se vždy hrdě hlásili k víře, ke které jsme byli povoláni křtem, a statečně vyznávali víru, kterou máme v srdci. Osvěćuj náš rozum, posiluj naše srdce i vůli a obdař nás svými dary: moudrosti a rozumu, rady a síly, umění a zbožnosti a naplň nás darem bázně Boží, abychom bezpečně prošli úskalími světa, který se Kristu odcizil. Zůstaň v nás, abychom neztratili spojení s Otcem a Synem. Dopřej nám prožívat radost z tvé přítomnosti, dej, ať jsme jí hodni díky

čistému životu, ať v sobě obnovujeme a rozmnožujeme milost biřmování. Upevni, co jsi v nás způsobil, a dej, abychom tě z našich srdcí, která se stala tvým chrámem, nevyhnali hříchem, ale když v nás přebýváš ty, ať z nás vyzařuje Boží láska. (Dle Ve šlépějích Neposkvrněné, 570)

Nebo z Kancionálu č. 003, 040, 422, 423